

brydelse egentlig var rettet mod en fremmed Stat. Vi kunne gjøre det i og for sig, fordi vi respectere den fremmede Stat og dens Rettigheder uafhængigt af dens Indflydelse paa os; men vi kunne ogsaa gjøre det, fordi det vilde medføre ubehagelige Følger for os, naar en saadan Forbrydelse mod denne Stat blev begaaet hos os; men det, at Forbrydelsen kan medføre fatlige Følger for vor egen Stat fra andre Staters Side, kan ikke gjøre, at denne Forbrydelse bliver en Forbrydelse mod vor Stats Sikkerhed, og vi stille den heller ikke saaledes. Paa samme Maade kan det i maenge andre Tilfælde forholde sig saa, at Borgerne i vor Stat kunne foretage Handlinger, der afficere en fremmed Stat, hvilke vi undergive Straffebestemmelser baade af Hensyn til, at vi skyldte den fremmede Stat det, og maaskee ogsaa fordi vi af denne fremmede Stat ellers vilde blive tvungne til at værne den mod saadanne Forbrydelser fra vore Medborgeres Side, men saadanne Handlinger blive dog ikke derfor Forbrydelser mod vor egen Stats Sikkerhed. Naar man altsaa betragter disse Forbrydelser fra den forbryderste Billedes Standpunkt, som er det, der afgjør, til hvilken Klasse af Forbrydelser de skulle henføres, kan man ikke komme til det Resultat, at det er Forbrydelser mod vor Stats Sikkerhed. Jeg kan heller ikke troe, at det er heri, at Grunden til, at man straffer disse Forseelser, ligger; jeg troer ikke at det er rigtigt at sige, at naar man straffer Forbrydelser mod en fremmed Regent eller mod en fremmed Gesandt, saaskee det af egenlyttige Hensyn, fordi det vilde blive faaligt og skadeligt for os selv, hvis vi ikke straffede dem. Jeg troer, at der er en anden og mere berettiget Grund til at erklære Sligt for en Forbrydelse, som ogsaa fra vor Side skal rammes; vi respectere ved Siden af vor egen Stat ogsaa den fremmede Stat og dens Repræsentanter og beleggde derfor Forseelser, der directe rettes mod en fremmed Stat og dens Repræsentanter, med Straf. Det forekommer mig, at ogsaa af den Form, hvorunder Straffebestemmelserne ere affattede, er det tildeels klart, at

disse Forbrydelser, som ere omhandlede i Capitel 12, bør stilles sammen med dem, der ere omhandlede i Capitel 9. Det er nemlig ved alle de i Capitel 12 omhandlede Forbrydelser gjort afhængigt af vedkommende fremmede Magts eller Gesandts Opfordring, om der skal skee nogen Paatale efter Justitsministerens Befaling, medens de i Udkastets Capitel 10 omhandlede Forbrydelser ubetinget ere Gjenstand for offentlig Paatale. Der fremkommer ogsaa ved denne Omflytning en Form, som synes mig uheldig og stødende, og som peger hen paa det Urigtige i Opfattelsen. Foretager man nemlig den Omflytning, som er foreslaaet, saa vil Følgen blive den, at Forbrydelser mod en fremmed Regent og mod en fremmed Gesandt — og det ikke blot saadanne Forbrydelser, der gaae ud paa at angribe den fremmede Regents Liv, men ogsaa mindre Forbrydelser mod ham og hans Repræsentant — blive omhandlede, førend man omtaler Forbrydelser mod vor egen Konge, undtagen dog Forbrydelser af den allervorste Art, der gaae ud paa at berøre ham Livet eller Regjeringen. Dette forekommer mig nu at være en unaturlig Ordning: jeg finder derimod, at den hele Betragtning, som ligger til Grund for den af Udvalget foreslaaede Omflytning, maa føre til, at man først tager Forbrydelser mod vor egen Stat, mod Statsforsamlingen, dernæst Forbrydelser mod Kongehuset og først derefter Forbrydelser mod fremmede — jeg vil ikke sige Kongehuse, men Regenthuse og deres hervedværende Repræsentanter, saaledes, at disse Forbrydelser mod fremmede Regenter og deres Gesandter fremtræde som et Anhang til Forbrydelserne mod Personer, som i vor egen Stat paa Grund af deres Stilling nyde en særegen Beskyttelse. Jeg troer derfor, at det er rigtigt at lade Capitel 12 blive staaende, hvor det nu staaer.

Den anden Omflytning, som jeg ikke kan finde rigtig, er den, der gaaer ud paa, at Udkastets § 89, som angaaer den, der antaster nogen af de lovgivende Forsamlings Sikker-